

juni 2017

Lieve familie, vrienden en nieuwsbrieflezers,

Terwijl ik wacht op een telefoontje van de verzekeringsmaatschappij voor de polis van de auto voor het komende jaar, kan ik geen kant op. Ik zou met collega Maggie werken aan de voorbereidingen voor de vrouwenconferentie die we volgende week hopen te houden, maar in haar huis is er geen telefoonsignaal en bij mij in de achtertuin meestal wel. Bij Maggie is er juist een goed internetsignaal en dat heb ik dan weer niet. U zou me moeten zien soms. Ik schrijf een berichtje in huis, loop naar buiten naar een plek zo'n vijftig meter verderop, waar ik wel signaal heb. Maar daar wil ik zo kort mogelijk zijn, vanwege alle muggen en bijtvliegjes om me heen. Snel dus informatie versturen en vergaren en weer naar huis voor het vervolg. Soms ga ik wel een paar keer op en neer als er zaken snel

geregeld moeten worden. Ik kom wel aan mijn beweging zo! Geen internet in huis maakt de avonden heel rustig, want in het donker zit ik ook liever niet in de bush... Wij leven in de kortste dagen van het jaar. Dan is het voor 18 uur al donker. Ondertussen nog steeds geen telefoon gehad, dus ga ik mooi verder met het bijpraten van u/jou over de afgelopen drie maanden.

De eerste week van april bracht ik door in de Copperbelt, dichtbij de grens met Congo. Een heel ander gebied dan het voor mij bekende platteland. Het was een introductiebezoek waar ik zowel in Ndola als in Kitwe, twee grote kopermijnsteden, op een Bijbelschool ons scholenproject mocht presenteren. Ook werd ik in contact gebracht met zondagsschoolonderwijzers in beide plaatsen en zijn we samen bezig geweest met een eenvoudige methode om Bijbelverhalen te leren vertellen.

Daarna stond de onderwijzersconferentie op onze eigen zendingspost op het programma. Na de overdracht van het scholenproject in handen van Musonda en zijn team, waren zij het die alles regelden en lessen verzorgden. Maar ook van mij, nu als gastdocente, werd dagelijks een bijdrage verwacht. Ik vond het heerlijk om al die bekende meesters en jufs weer te zien, nu ik hun scholen niet meer bezoek. Het feit dat ze een hele week op de post zijn geeft buiten de lessen om ook veel gezelligheid.

Tussendoor waren er ook minder fijne dingen. De administrateur van de Bijbelschool werd ontslagen vanwege zijn gedrag. Daardoor heb ik tijdelijk een aantal extra administratieve taken op mijn bordje. Correspon-

deren met de achterban vind ik niet erg, maar papierwerk regelen met allerlei kantoren is nu niet bepaald mijn hobby. Gelukkig hopen we in juli een nieuwe collega voor de administratie te verwelkomen.

Mijn persoonlijke papierwerk is soms al meer dan voldoende om me hoofdpijn te bezorgen. Ik wacht nog steeds op de toekenning van mijn verblijfsvergunning en moet daarom om de zoveel tijd een stempel halen bij het immigratiekantoor. De vernieuwing van mijn rijbewijs had ook nogal wat voeten in de aarde. Het systeem van het rijbewijskantoor lag wekenlang plat en ik had ondertussen weer een reis naar de Copperbelt in het vooruitzicht. Uiteindelijk zat er niets anders op dan met een ongeldig rijbewijs te gaan, al had ik dan mijn Nederlandse rijbewijs nog wel achter de hand. Vorige week is alles alsnog goed gekomen en rijd ik weer legaal rond. Dat voelt wel zo prettig met de vele checkpoints langs de wegen! Er zijn hier politiemensen die graag geld zien...

Een nieuwe reis naar de Copperbelt in mei dus. Als gevolg van mijn eerste bezoek in april werd ik uitgenodigd door een organisatie, die in Kitwe allerlei ontwikkelingswerk doet. Naast projecten voor microkrediet en aidspreventie heeft de organisatie ook een eigen basisschool. De directrice is een geweldig gedreven vrouw, die ooit vanwege de studie van haar man een half jaar in Nederland woonde. Erg leuk om haar nog wat Hollands te horen praten en te ontdekken wat zij van Nederland en haar inwoners vindt. Zij was mijn gastvrouw gedurende de tijd dat ik trainingen gaf in Kitwe. Ik had een geweldige tijd bij haar in huis en maakte

kennis met de 'hogere kringen' in Zambia. Ik keek mijn ogen uit bij een etentje in het huis van twee van haar bestuursleden en begreep gelijk waarom de aanwezige dames een iets ander formaat hadden dan ik...

Er was een mooi vol programma voor mij vastgesteld. Elke middag was gevuld met trainingen geven aan onderwijzers. Zaterdagmorgen en een doordeweekse avond mocht ik zondagsschoolmensen trainen in het vertellen van Bijbelverhalen. De ochtenden vulden zich o.a. met voorbeeldlessen geven op de school. Het was wel even zweten voor mij om een "werken in groepen" programma te doen met 90 kinderen in 1 klas. Maar wat een vreugde als je onderwijzers en kinderen enthousiast ziet genieten! We zochten materialen uit, die de school al had, om te kijken hoe we ze kunnen inzetten in het "werken in groepen" systeem.

En dan hadden we nog een mooie klus. Rondom onze zendingspost spreekt men Chinyanja. In de Copperbelt Chibemba. Dus pasten we samen met de leerkrachten de door ons ontwikkelde leesmethode aan: alle voorbeelden in Chinyanja vervingen we door geschikte woorden in het Chibemba. Een van de grootste uitdagingen op hun school, met meer dan 500 leerlingen uit een krottenwijk, was namelijk dat de kinderen maar

niet leerden lezen. De onderwijzers waren nogal beduusd door de ontdekking dat dit o.a. te maken heeft met lesgeven in het Engels, een taal die de kinderen thuis niet spreken. Vandaar onze inzet om te zorgen dat na de training de mensen aan de slag kunnen met een leesmethode in hun eigen taal, zodat zo spoedig mogelijk zoveel mogelijk kinderen (én volwassenen in de microkredietprogramma's) gaan leren lezen. Want hoe kan je ooit de Heere Jezus leren kennen, als je Zijn Woorden niet kan lezen? Elke dag gaven we daarom ook veel aandacht aan het doorgeven van Bijbellessen. We sloten het programma af met een teambuildings-training voor de kantoorstaf van de organisatie. Daarna maakten we samen met de directrice en het hoofd van de school een implementatieplan om te zorgen dat de geleerde vaardigheden ook daadwerkelijk een plek in het schoolprogramma krijgen.

Begin juni stapte ik heel dankbaar mijn vertrouwde huisje binnen. Na twee lange reisdagen was de afstand tussen Kitwe en Petauke weer overbrugd. De Chibemba groet "Muli ciani? Ndifye bwino" wisselde ik weer in voor het vertrouwde "Muli bwanji? Ndili bwino". Maar na vier dagen kon ik alweer overstappen op een andere groet. Ik had net aan voldoende tijd gehad om mijn koffer uit te pakken, alles te wassen, en weer in te pakken en ging op pad naar het gebied waar Chitumbuka wordt gesproken. "Muli uri? Mwakora". Dit keer samen met de Bijbelschooldirecteur en een docent op pad naar Lundazi, een stad tegen de grens met Malawi aan, 350 km van huis de andere kant op dan waar ik de week daarvoor was. Verscheidene mensen hebben

belangstelling getoond voor onze projecten, vandaar dat we er nu ons gezicht eens gaan laten zien. Lundazi is bekend vanwege een kasteel. In heel Afrika schijnen maar twee kastelen te zijn. Een in Kenia en dus deze. Laat dit nu de goedkoopste overnachtingsplek van de hele stad hebben... en dus sliep ik twee nachten onderin de torenkamer van het kasteel waar vroeger de Engelse koningin overnachtte! Het feit dat ik bijna door het laken kon heen kijken, de dekens ook echt hun beste tijd hadden gehad en de klamboe vol gaten zat, kon de pret niet drukken van het zijn op deze historische plek aan een klein meertje. (Oei... wel veel muggen!) Zo stil ook! En dat terwijl op loopafstand de stadsdrukte hoogtij vierde...

Afgelopen februari bevestigde de Heere door Zijn Woord uit Openbaringen 3:8 dat, na het overdragen van het scholenproject, mijn plekje nog steeds in Zambia zou zijn. Net als tien jaar eerder met dezelfde woorden: "... zie, Ik heb een geopende deur voor u gegeven ..." Toen ik in het vliegtuig stapte, had ik nog geen idee van wat die open deur dit keer zou zijn. Ondertussen lijkt het erop dat er zelfs meerdere deuren open gaan. In drie maanden tijd heb ik heel wat nieuwe mensen mogen ontmoeten en over mijn werk mogen vertellen. Van verschillende kanten komen aanvragen binnen om trainingen over christelijk onderwijs te verzorgen. De eerste ervaringen heb ik bij deze aan het papier toevertrouwd. Vol verwachting kijk ik vertrouwend uit naar waar en wanneer ik weer een door de Heere geopende deur kan doorgaan. We

hopen daar Deo Volente de volgende keer meer over te kunnen vertellen!

Een hartelijke groet,
Marjanne

PS: Wanneer je 10 jaar in Zambia hebt volbracht, mag je een permanente verblijfsvergunning aanvragen. Eind maart zijn we aan dit proces begonnen. Helaas is de vergunning nog niet binnen. Gisteren hoorde ik van een tussenpersoon dat er problemen schijnen te zijn met het papierwerk. Binnenkort er maar weer eens achteraan... Wilt u meebidden voor ook hierin een "open deur"? Het leven op het zendingsveld gaat niet over rozen en soms moet je door het water, maar het pad achter de overste Leidsman en Voleinder van het geloof, Jezus, aan geeft ondanks alles veel vreugde en vrede!!

Wie meer wil weten over het leven op onze zendingspost kan ons sinds kort volgen op Facebook: Covenant College Zambia. Leuk dat velen ons al gevonden hebben!

Colofon

Vragen

Wanneer u/jij vragen hebt of meer wilt weten kunt u/jij altijd terecht bij één van de commissieleden. Ons contactadres is:

TFC Marjanne in Zambia
p/a Kuntzestraat 94
8071 KV Nunspeet
Tel. (0341) 26 08 93

U kunt ook mailen naar
marjanneinzambia@gmail.com

Adres Marjanne

Marjanne Hendriksen
c/o Covenant College
P.O. Box 560229
Petauke
Eastern Province
ZAMBIA
Tel. 0026 09 78 157 357 (afsluiten met #)
(wanneer u eerst het voordeelnummer 0900-1487 voor het telefoonnummer intoets, betaalt u € 0,40 per minuut plus de kosten van uw provider)

Wilt u rechtstreeks met Marjanne mailen?
Dat kan. Haar mailadres is:
marjannehendriksen@hotmail.com